

očmi in glasno zajokal. Mati so bili hitro iz kuhinje. Vedeli so takoj, kaj se je zgodilo.

„Ali si se?“ so mu rekli. „Saj sem ti pravila! Zakaj ne slušaš? Sedaj pa imaš! Kdor išče, ta najde.“

Drugi dan je Jurček kazal mesnati jeziček bo-trčku in pravil: „Tukaj me ‚ajš‘; nič več vrele kaše jedel.“

F.

Naši otroci.

(Selko.)

II.

Kozmekov Jožek je bil len, zelo len. Ne samo gospod učitelj, ne samo gospod katehet, še celo tovariši so ga zasmehovali zaradi lenobe.

V šolo je hodil vedno sam. Odšel je sicer z drugimi šolarji skupaj iz vasi, toda zaostal je daleč za njimi. Drugi so tekli, on pa je prekrižal roki na hrbtu, ter korakal prav počasi. Včasih je pogledal gori proti solncu in globoko zazdehal. Da bi bil kdaj pospešil korake, kaj takega se ni prigodilo.

Tudi pri učenju je bil zelo počasen. Če so mu gospod učitelj zastavili vprašanje, morali so čakati potrpežljivo kakih pet minut, predno je je ponovil. Da bi bili dobili od njega tudi odgovor, tega ne smete misliti. Ko je ponovil vprašanje, je čakal, da so mu povedali i odgovor. Samo ob sebi se razume, da ni bil med prvimi v razredu. Prav zadnji je bil, daleč zadaj za svojimi tovariši. Mnogokrat so se gospod učitelj popraskali za ušesi in govorili:

„Ko bi Kozmeka ne bilo, ko bi tega ne bilo, bi imel še kaj veselja v šoli.“

Pa Kozmek je hodil vedno v šolo, vsak dan je prišel, sicer prav počasi, a gotovo. Počasi se je tu usedel v zadnjo klopo. Bil je miren med poukom.

Človek bi mislil, da prav verno posluša, toda ni bilo tako. Ko so učitelj razkladali, kako se zapiše črka „r“, premišljal je on, kako je hudo tedaj, če se oglasi Učanov sultan s svojim „rrr“. Črke „r“ seveda ni znal pisati.

Enkrat pa je vendar tekel, tekel kolikor je mogel. Iz šole so šli. Sneg je ležal na debelo. V gozdiču tam pri bukvi je stal Kastor, pes grajskega logarja. Bil je temno-sive barve in zelo velik. Ker je logar stanoval daleč strani, niso poznali njegovega psa. Slišali pa so praviti stare očete in mamice, da se priklati po zimni volk v naše kraje. Ko so zapazili psa, bili so vsi ene misli: „Volk je to.“ In ubrali so jo proti vasi, ki ni bila več daleč strani. Kozmek je sicer nekoliko premišljal, ali bi tekel ali ne. Ko je videl Kastor, kako bežé otroci, ubral jo je še on za njimi. Ko je Jožek to videl, tedaj je pa tekel, tekel, kolikor so ga noge nesle. Kastor jo je ubiral za njimi, dokler ga ni poklical logar, ki je bil tudi v gozdu, nazaj. Otroci pa so vedno mislili, da je bil volk. Ko so šli drugič skozi gozdič, bali so se še vedno volka in tekli. Tudi Kozmek jo je hitro ubiral za njimi. Morda je bil ravno to vzrok, da se je nekoliko razživil. Bal se je volka, zato ni hotel hoditi sam. Držati se je moral drugih otrok, in ti so tekli. On je moral tudi, sicer so mu ušli in bil bi sam.

Tudi v šoli je nekoliko napredoval. Sicer pomeni ta „nekoliko“ zelo malo. Toda, ko je presedel tri leta v prvem razredu, so mu dovolili, da sme priti v drugi razred. Učitelj so mu sicer povedali, da so mu pogledali precej skozi prste, toda v drugem razredu je bil. Morda bi bil presedel vseh sedem let v prvem, da se ni bal volka.

